

ACTA DE LA COMISSIÓ DE PRESIDÈNCIA, DRETS DE CIUTADANIA, PARTICIPACIÓ I SEGURETAT I PREVENCIÓ

Sessió extraordinària de 29 d'octubre de 2018

A la sala President Lluís Companys de la casa de la ciutat, el 29 d'octubre de 2018, s'hi reuneix, en sessió extraordinària, sol·licitada per l'Ima. Sra. Francina Vila i Valls i els Ims. Srs. Jaume Ciurana i Llevadot, Jordi Martí i Galbis, del Grup Municipal Demòcrata i pel regidor no adscrit, Gerard Ardanuy i Mata, la COMISSIÓ DE PRESIDÈNCIA, DRETS DE CIUTADANIA, PARTICIPACIÓ I SEGURETAT I PREVENCIÓ, sota la presidència de l'Ima. Sra. Francina Vila i Valls. Hi assisteixen les Imes. Sres. i els Ims. Srs.: Gerardo Pisarello Prados, Eloi Badia Casas, Jaume Ciurana i Llevadot, Jordi Martí i Galbis, Santiago Alonso Beltrán, Maria Magdalena Barceló Vereja, Jordi Coronas i Martorell, Xavier Mulleras Vinzia, Maria Rovira Torrens, Gerard Ardanuy i Mata i Juan José Puigcorbé i Benaiges, assistits per l'assessora jurídica, Sra. Anna Martori Salichs, que actua per delegació del secretari general, i certifica.

També hi són presents la Ima. Sra. Montserrat Ballarín España i l'Im. Sr. Alberto Fernández Díaz.

Excusen la seva absència les Imes. Sres. Gala Pin Ferrando i Carmen Andrés Añón, i l'Im. Sr. Jaume Asens Llodrà.

S'obre la sessió a les 9.18 h.

Part d'impuls i control

Proposicions amb contingut de Declaració institucional

Única.- (M1519/9908) La Comissió de Presidència, Drets de Ciutadania, Participació i Seguretat i Prevenió acorda: 1. Denuncia l'operació d'Estat en què s'hauria pressionat a empreses i entitats financeres catalanes i multinacionals, la majoria residents a Barcelona, per a què canviessin les seus i les oficines fora de Catalunya. 2. Denuncia que aquestes pressions haurien consistit en la retirada de fons estatals d'entitats financeres catalanes i en instar empreses catalanes i espanyoles per a què fessin el mateix i es retiressin de Catalunya. 3. Lamenta que algunes empreses, poques, cedissin a les pressions del Govern de l'Estat Espanyol i la Casa Reial. 4. Denuncia el menyspreu amb que el Govern de l'Estat Espanyol, la Casa Reial i els partits que els donen suport tracten als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, tot dissenyant una operació d'Estat que volia crear el col·lapse financer i posar en risc els estalvis de milions de catalans i catalanes. 5. Insta les institucions polítiques i financeres europees que investiguin aquests fets i n'esclareixin tots els detalls i responsables. 6. Dona suport a les comissions d'investigació que es puguin crear tant al Congrés dels diputats com al Parlament de Catalunya.

El Sr. CIURANA explica que els fets són coneguts i que, per tant, no s'hi estendrà a bastament, sinó només per dir que es tracta d'una operació d'estat, dirigida des de la Moncloa, des de la Zarzuela i des dels principals partits polítics espanyols per desequilibrar l'economia del país arran dels fets de l'1 d'octubre.

Resumint, exposa que podria dir que aquesta operació va consistir en l'àmbit econòmic a instar

a una retirada de dipòsits i que l'Estat va ser el primer que ho va fer, a fer pressions per al canvi de les seues socials d'empreses i també, lògicament, en la promulgació de decrets *ad hoc* per fer-ho fàcil.

Considera que el debat de fons és, doncs, on resideix la sobirania i la capacitat d'organització d'una societat, dels instruments de què disposen els uns i dels instruments de què disposen els altres, per implantar una decisió majoritària d'un parlament democràtic. Indica que sovint els signes més evidents de la força d'un estat no són sempre els més visibles, ja que tots són coneixedors de la violència policial, de la repressió judicial i de les pressions diplomàtiques. Comenta que, primer al cap de pocs dies, de forma intuïtiva, i després de forma fefaent, s'ha sabut que els poders polítics, amb la Casa Reial al capdavant –perquè també és un poder polític–, i el poder financer van pressionar, van maniobrar i van manipular com a vulgars especuladors la situació i l'equilibri econòmic del país. Explica que ho van fer menyspreant el teixit productiu, posant en risc els estalvis de milers i milers de famílies catalanes, fossin unionistes o independentistes.

És per això que creu que Barcelona, com a capital del país i com a capital econòmica del país, on moltes d'aquestes empreses tenen la seva seu, ha de prendre una resolució, que és la que en aquesta sessió es presenta, en què es denuncia aquesta operació d'estat, es denuncia i es lamenta que algunes de les empreses –poques, sortosament– haguessin cedit a aquestes pressions del Govern espanyol i de la Casa Reial, i es denuncia també aquest menyspreu que el Govern espanyol i la Casa Reial van donar als ciutadans i ciutadanes de Catalunya posant en risc la seva economia.

Finalment, demana a les institucions polítiques i financeres europees que investiguin aquests fets i n'esclareixin els detalls i els responsables.

El Sr. ARDANUY constata que una de les línies estratègiques de l'Estat envers el càstig que es va voler portar a terme a Catalunya, més enllà de la violència policial i d'altres, era òbviament una línia de treball econòmic i de castigar la població catalana amb una operació de descapitalització del país.

Explica que, bàsicament, aquesta operació es va fonamentar en el fet de treure les empreses que depenien dels reguladors en el sector financer, no en l'àmbit productiu, perquè molt poques empreses o pràcticament cap empresa de valor afegit ni de coneixement, ni tan sols de valor productiu, va decidir marxar del país. Per tant, constata que bàsicament va ser una operació per generar por i per castigar el país com ho van fer des d'altres vies aplicant la violència d'estat, etc.

Per tant, en aquest sentit, demana que es debati i es condemni la visió maldestra de l'Estat a l'hora de castigar Catalunya.

La Sra. BARCELÓ no entén gaire la convocatòria d'aquesta sessió, perquè els grups independentistes sempre han negat la fugida d'empreses i han dit que l'economia catalana no s'havia ressentit pel procés.

No sap si un any després aquests grups han despertat del seu somni i, en comptes d'assumir la seva responsabilitat, volen culpar l'enemic que han creat, l'enemic espanyol, o la premsa espanyola, ja que han dit que la fugida d'empreses eren invencions seves. Constata que ara mateix aquests grups es contradieien, perquè, d'una banda, diuen que s'han pressionat empreses que han marxat i, de l'altra, constaten que n'han marxat poques.

Considera que hi ha dues realitats: el món de la fantasia, en què alguns independentistes viuen amb la seva república imaginària a Waterloo, i un altre món, el món real dels que treballen, dels que creen, dels que emprenen, dels que estalvien i van veure perillar la seva economia perquè una minoria va decidir trencar amb l'Estat i imposar de manera unilateral, saltant-se les lleis, una república a 7,5 milions de catalans, cosa que va ser un gran cop per a la democràcia.

Constata que avui dia no hi ha república i que la majoria d'empreses –més de 4.500– no han tornat ni tornaran, de moment. Destaca que aquesta fugida és deguda a la inseguretat jurídica que els grups independentistes van provocar amb la DUI, tenint en compte que la seguretat jurídica és imprescindible per desenvolupar l'activitat econòmica. Diu que, de fet, crida l'atenció que els importen poc o gens els milers i milers de catalans que van creuar la frontera per obrir comptes mirall a l'Aragó. Pregunta si van veure les cues a les entitats bancàries, i constata que cap d'aquestes persones va denunciar que l'Estat espanyol els enviés una carta o piqués a la seva porta per pressionar-los.

Constata que amb aquesta proposta denunciïn el menyspreu de l'Estat espanyol, el cap de l'Estat i els partits que van donar suport a aquesta suposada operació. Tanmateix, vol parlar d'un altre menyspreu, i és el dels independentistes cap a milions de catalans als quals han ignorat i menyspreat pel fet de no pensar com ells.

Considera que hi ha una realitat, i és que els que van posar en risc els estalvis de milions de catalans són els grups independentistes, i destaca que ara, de nou, insten a les institucions polítiques i europees perquè investiguin aquests fets i n'aclareixin els detalls i les responsabilitats. Pregunta quina part del no rotund que ha donat Europa al seu procés unilateral no entenen. Es pregunta quantes vegades Europa els haurà de dir que no.

Així mateix, demana que no donin cap lliçó d'ètica, perquè els independentistes divideixen la societat mostrant constantment la supremacia d'uns ciutadans versus uns altres. També demana que aquests grups deixin de pensar en una història impossible, irreal i inversemblant, que tornin a la realitat i que tornin a treballar pel que els uneix, un projecte comú, divers i plural en què hi caben tots. Manifesta que per Ciutadans sempre és millor unir que dividir i també és millor sumar que restar. Vol que comencin a resoldre els problemes reals de tots els catalans, a treballar i parlar d'infraestructures, d'acabar amb les llistes d'espera, de dependència, d'educació i de la sanitat, i que deixin els països imaginaris per treballar per les necessitats reals.

El Sr. CORONAS diu que en una cosa ha de donar la raó a la Sra. Barceló, que sí que van ser ingenus de pensar que a l'Estat espanyol quedava un bri de democràcia, de diàleg i d'esperança en el fet de poder parlar d'un problema que és real i existeix. Considera que Ciutadans sí que viuen a Matrix, ja que la realitat és que hi ha una majoria social a Catalunya que demana, de totes totes, dues coses: en primer lloc, l'alliberament dels presos polítics, hostatges de l'Estat espanyol, i, en segon lloc, que hi hagi un referèndum que tothom consideri vàlid. Insisteix que aquesta és la realitat i que hi ha una majoria social que demana això.

Troba que està clar que aquest bri d'esperança que encara hi hagués una mica de visió democràtica als poders de l'Estat espanyol es tradueix en cops de porra a la ciutadania indefensa; en pressions més pròpies de la Camorra italiana, que no pas d'un estat, per tal que les empreses canviïn de seu, fins i tot facilitant-ho amb un reial decret perquè es pogués fer amb caràcter d'urgència, pressionant perquè retiressin els fons. Constata que, de fet, els primers que van marxar van ser empreses públiques com Renfe, Adif, Puertos del Estado, Radio Televisión Española, etc., cosa que demostra que l'operació d'estat era clara. Destaca, doncs, que els poders de l'Estat espanyol estan disposats a tot, fins i tot a posar en risc la integritat de la ciutadania. Repeteix que aquesta és la realitat amb què es troben.

Constata que, mentre hi continua havent el discurs que les empreses marxen, en canvi, segueixen venint a Catalunya més que mai. Considera, doncs, que el problema no és econòmic, ni que un moviment democràtic posi en risc l'economia del país, sinó que hi ha un estat que posa en risc la democràcia en aquest país, al mateix Estat on ja no existeix, i fins i tot en els fonaments d'aquesta Unió Europea, de la qual tant s'omplen la boca.

Per tant, creu que, vist el pa que s'hi dona, evidentment els grups independentistes hauran de ser més intel·ligents, més cauts en algunes coses, hauran de deixar la ingenuïtat a casa i hauran

d'entendre que per arribar fins on volen arribar cal una lluita democràtica i pacífica fins al final. Però pensa que cal tenir en compte que l'Estat difícilment cedirà. Per tant, opina que hi ha d'haver un replantejament, perquè els independentistes no abandonaran, ja que, si una cosa són, és perseverants. Especifica que perseverant no vol dir ser tossut, perquè tossut és ensopegar amb la mateixa paret una vegada i una altra. Diu que ara ja saben quines parets hi ha, quins són els murs de l'antidemocràcia de l'Estat espanyol. Per tant, manifesta que, coneixedors de les regles del joc, a partir d'ara les coses segur que aniran d'una altra manera. Finalment, anuncia que hi votarà a favor.

La Sra. BALLARÍN apunta que, per tirar endavant, les empreses necessiten dos pilars bàsics: en primer lloc, la seguretat jurídica, ja que han de tenir garantit un marc legal que els permeti saber en cada moment quina normativa és aplicable en els seus àmbits financer, laboral, fiscal i de protecció de la competència, i, en segon lloc, afirma que necessiten l'estabilitat política i que han de tenir clar que les decisions que el govern i el Parlament prendran obeeixen a uns principis i a uns consensos dins del marc democràtic, estatutari i constitucional.

Diu que, si miren el que va passar l'any anterior a Catalunya durant els darrers quatre mesos de 2017, veuran que els dos pilars de què feia esment –la seguretat jurídica i l'estabilitat política– van volar pels aires. Recorda que els independentistes –Junts pel Sí i la CUP– els van fer volar pels aires i van provocar un èxode empresarial sense precedents. Comenta que l'èxode d'empreses es va produir a causa d'un detonant que no apareix en cap lloc en el text d'aquesta proposició amb contingut de declaració institucional. Així doncs, constata que no hi apareix la unilateralitat del procés independentista, que de manera irresponsable va portar Catalunya a la vora de la ruïna econòmica, al trencament social i a la sortida de la Unió Europea, un fet que també es neguen a reconèixer en aquesta proposició.

Considera que el més greu, pel que fa a l'èxode d'empreses, és que probablement el Govern de la Generalitat sabia perfectament que podia passar, n'era conscient i, malgrat tot, va tirar endavant de manera irresponsable amb el seu full de ruta. Opina que la Generalitat ho sabia, que ho va ocultar i, el que és més greu, que ho vol seguir amagant. Diu que tot apunta que la Direcció General d'Indústria i Acció van elaborar un informe, i el van presentar al llavors conseller Santi Vila, en què es posava en relleu la preocupació per la marxa d'empreses i la paralització d'inversions per la situació política catalana de setembre de 2017. Afegeix que el Grup Parlamentari Socialista i Units per Avançar van demanar aquest informe la setmana passada en una moció al Parlament, i diu que s'haurà de presentar perquè la moció va ser aprovada, malgrat els vots en contra de Junts per Catalunya, Esquerra Republicana de Catalunya i la CUP, els mateixos que van declarar la DUI i desencadenar tot el desgraciadament procés que va venir després.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ constata que es presenta una proposta amb contingut de declaració institucional que, un cop més, comporta la falsedat del relat independentista per ocultar les mentides del procés i també les greus conseqüències des d'una fractura social i una fractura econòmica sense precedents a Catalunya.

Diu que, cada vegada que els independentistes presenten un acord o promouen un debat, precisament el que fan és dissuadir d'inversions, fer fugir empreses i preocupar els mateixos catalans. Per tant, els demana que deixin d'una vegada de buscar la confrontació i, a més, de fer-ho des de la mentida i la falsedat del relat independentista. Apunta que l'única pressió a les empreses i a les entitats financeres és precisament la que ha generat l'independentisme, que ha provocat inestabilitat institucional i inseguretat jurídica, que ha afectat directament la solvència, la credibilitat i la confiança de mercats i en els mateixos catalans.

Exposa que té unes dades de la setmana anterior que tots han rebut en el seu correu electrònic com a regidors. Indica que el govern els ha enviat les dades de constitució de societats a

Barcelona, Catalunya i Espanya. Comenta que, mentre el nombre el mes d'agost es mantenia estable, a Barcelona i a Catalunya s'ha reduït al 16%. Assenyala que la setmana anterior a l'Àrea Metropolitana s'informava que els usuaris del bus turístic s'han reduït en un any un 15%. Ironitza sobre el fet que també deu ser culpa del rei o del Govern d'Espanya. Creu que ja és hora que comencin a posar els punts sobre les is i que diguin clarament que són l'independentisme i les seves mentides els responsables de la situació en què es troben.

Recorda que els independentistes asseguraven que Catalunya no estaria mai fora de la Unió Europea si promovien la independència. Troba evident que ja no s'atreviran a afirmar-ho. Comenta que és el mateix independentisme que deia –algun destacat dirigent, fins i tot el president de la Generalitat– que les entitats financeres no marxarien mai de Catalunya. Pensa que ara no deuen estar en condicions de tornar-ho a afirmar.

Constata que el dia abans mateix veien en un documental de la televisió com al final es reconeixia, des del mateix independentisme, que s'estava enganyant els catalans promovent una declaració unilateral d'independència que no tenia cap tipus de virtualitat i que no tenia cap tipus d'aparença de poder arribar a ser realitat.

Indica que ara s'intenten ocultar les conseqüències que els independentistes han provocat amb les seves mentides i la seva irresponsabilitat. Comenta que es diu que no hi ha millor defensa que un bon atac. Considera que en aquest cas el seu atac, a més de ser irresponsable, és miserable.

La Sra. ROVIRA comenta que des de l'esquerra independentista sempre han defensat que el procés d'autodeterminació i d'assoliment de la independència de Catalunya i també del conjunt dels Països Catalans només vindria de la mà d'avançar cap a la construcció també de sobirania econòmica per fer efectiva la voluntat popular.

Indica que, amb el que va succeir el mes d'octubre passat, s'evidencien, una vegada més, els tentacles de l'Estat espanyol, passant també pel control econòmic del país i per les estretes relacions que hi ha entre els poders econòmics de Madrid i els de Catalunya. Apunta que, per tant, avançar cap a la independència vol dir també avançar cap a la consecució de sobirania, cosa que vol dir que cal caminar per tenir un control sobre la pròpia política monetària i deixar d'estar sotmesos a l'Estat espanyol i al Banc Central Europeu, que de forma sistemàtica ha utilitzat els diners de tots per salvar la banca i els interessos dels més poderosos. Afegeix que això també vol dir construir una banca pública. Comenta que la CUP ho ha posat sobre la taula moltes vegades, però que cap partit al Parlament hi ha votat favorablement. Considera que aquesta seria la manera de materialitzar aquest procés d'autodeterminació i fer efectiva la voluntat popular de construir una república.

Així mateix, creu que cal avançar cap a la independència i que per fer-ho cal construir aquesta sobirania, cosa que vol dir decidir plenament i de forma radicalment democràtica sobre l'ordenació econòmica que cal per garantir un model econòmic sòlid i basat en l'economia productiva i no en l'economia especulativa.

Alhora també creu que cal decidir sobre la planificació i intervenció del sector públic en l'economia, cosa en què els partits que estaven al govern a l'octubre de 2017 no havien treballat prou, perquè no hi havia res materialitzable per assolir aquesta sobirania econòmica i aquesta possibilitat de generar i de materialitzar aquesta independència. Considera que això passava per haver generat unes estructures, per haver construït unes sobirania i per haver fet uns debats previs que el Govern no va voler fer, perquè la seva estratègia era una altra i no es va ser nítid ni clar amb allò que es volia realitzar a partir del referèndum de l'1 d'octubre.

Opina que la sobirania econòmica també passa per disposar d'una plena sobirania fiscal, cosa que també vol dir recaptar i distribuir impostos, però decidir-ho realment des d'una perspectiva de com es distribueix la riquesa perquè totes les veïnes de Barcelona, però també totes les persones del territori, tinguin el que necessiten per poder desenvolupar les seves vides

plenament.

Alhora també creu que la sobirania econòmica passa i ha de passar per un debat sincer sobre quin marc de relacions laborals s'ha de tenir, sense que s'imposin des de Madrid. Considera que això és una estructura que s'ha de generar des d'ara mateix per tal de poder fer efectiu aquest dret a l'autodeterminació d'una manera material i real per al conjunt del territori. Afegeix que això també vol dir decidir sobre les relacions internacionals per poder trencar amb la submissió a una Unió Europea de la qual el seu Grup vol marxar, perquè vol decidir els tractats amb la resta de pobles del món en el marc de la llibertat i no en la submissió d'una política de mercat, absolutament neoliberal, que posa els interessos del capital per sobre dels interessos de les persones.

Per tant, no la sorprèn que tot l'entramat juridicopolític que compon l'Estat espanyol, és a dir, tots els partits del règim del 78, la monarquia i també tot l'entramat jurídic que compon aquest Estat espanyol, hagi realitzat tot això.

El Sr. PUIGCORBÉ vol verbalitzar la seva posició inequívoca de suport a tots i cadascun dels punts d'aquesta proposició amb contingut de declaració institucional i també a totes les accions que s'emprenguin per reclamar justícia davant l'atac indecent dels poders fàctics de l'Estat espanyol amb l'objectiu de malmetre greument l'economia dels ciutadans de Catalunya i, per tant, dels veïns i les veïnes de la ciutat de Barcelona, capital de Catalunya. Considera que és una acció més del conjunt de mesures repressives en els àmbits policial, judicial, legislatiu, econòmic, mediàtic i polític, empenya per l'Estat espanyol contra els ciutadans lliures de Catalunya. Opina que totes aquestes accions no poden quedar impunes.

El Sr. PISARELLO diu que, com a membre del govern, li costa entendre per què es porta aquesta declaració a una sessió extraordinària. En tot cas, vol que el regidor Ciurana aclareixi una mica més alguns dels punts que es plantegen en la proposta, com ara a quines empreses concretament es refereix, a quines entitats financeres i multinacionals, etc. Considera que si es vol fer una denúncia s'ha de fer amb noms i cognoms d'empreses, entitats financeres i multinacionals. Així mateix, vol saber quins partits són i en què consisteix això quan la proposta parla dels partits que han dissenyat aquesta operació d'estat.

El Sr. CIURANA no sap si això és una condició del Sr. Pisarello per donar-li suport, però li sembla que és obvi, i aclareix que es refereix als partits del 155, és a dir, al Partit Socialista, al Partit Popular i a Ciutadans. Pel que fa a les entitats financeres, apunta que n'hi ha diverses, però diu que les més significatives són «la Caixa» i Banc Sabadell, que potser són les que van tenir més impacte en aquell moment. Diu que si això era el problema està segur que estarà resolt.

En primer lloc, vol donar les gràcies a la immensa majoria d'empreses que no van marxar i que no van fer cas de les pressions dels poders de l'Estat, a les milers i milers de petites i mitjanes empreses, però també a les 80 de les 100 principals empreses de Catalunya que van fer cas omís de les pressions de l'Estat i van decidir no moure la seva seu social.

En segon lloc, indica que algú ha parlat d'inseguretats jurídiques. Constata, però, que han trontollat més els bancs i han perdut més valor a la borsa els bancs en els quatre dies següents a l'espantós ridícul internacional del Tribunal Suprem en relació amb la sentència de les hipoteques que en tots els anys que ha durat el procés. Demana que es fixin, doncs, en qui crea inseguretats jurídiques.

En tercer lloc, apunta que el Sr. Fernández Díaz parlava del turisme. Li replica que el *Financial Times*, que tothom deu reconèixer que no és l'avantguarda revolucionària independentista, en un article publicat el 23 d'octubre de 2018, precisament deia que, si havia baixat alguna cosa del turisme, els mateixos operadors del bus turístic privat deien que era en referència a les

imatges de violència policial de l'1 d'octubre, és a dir, que allò que havia provocat un cert retrocés eren les imatges de violència policial de l'1 d'octubre. Recorda que ho deia el Sr. Julià, que tampoc no és l'avantguarda revolucionària de l'independentisme català. Per tant, demana que no els vinguin a donar lliçons de res. Afegeix que el *Financial Times*, en aquest mateix article del 23 d'octubre, deia que totes aquelles amenaces que s'havien fet sobre el procés de la independència de Catalunya i l'impacte que això tenia sobre l'economia havien quedat en paper mullat i que això no havia anat així.

Exposa, a més, que la setmana anterior van tenir les dades de l'atur a Catalunya, que és del 10,53%, una taxa més baixa que la taxa d'atur que hi ha a Espanya. Pregunta si és que el procés afecta l'economia espanyola. Ironitza sobre el fet que el procés, en comptes d'afectar l'economia catalana, potser afecta l'economia espanyola de forma negativa. Insisteix que no els donin lliçons d'unes qüestions que després s'ha vist que han quedat desmentides.

Diu que no pot deixar passar una cosa del Sr. Fernández Díaz, i és que el regidor popular parli d'atac miserable. Constata que els creadors de «les hemos destrozado el sistema sanitario» –i aclareix que ell personalment no té cap vinculació de cap mena amb cap dels dos interlocutors– van donant lliçons i van parlant d'atacs miserables. Considera que els atacs miserables són precisament aquells que juguen no tan sols amb els estalvis i l'economia de les persones, com han vist ara, sinó els que juguen amb la salut de les persones. Insisteix que això sí que li sembla miserable.

El Sr. ARDANUY troba evident que l'operació de l'Estat per descapitalitzar Catalunya no va funcionar i que va ser més un atac de caire psicològic que no real. Constata que, pel que fa a les 270.000 empreses, 30.000 de les quals tenen entre 10 i 250 treballadors i 7.000 més de 250 treballadors, l'impacte d'aquesta fugida ha estat baix, però indica que la filosofia d'aquest atac era totalment intencionada. Considera que és una visió que denota que l'Estat espanyol no entén com funciona l'economia global i que està en una lògica més pròpia del segle XIX que no pas del segle XXI, ja que bàsicament obligaven els seus operadors, els que depenen d'un regulador –perquè les empreses financeres depenen del regulador de l'Estat–, a modificar la seva situació i el seu domicili fiscal, però no a abandonar el país tampoc, perquè el negoci és el negoci.

En aquest sentit, també vol dir que la imatge negativa de la violència als carrers en l'economia ha tingut un impacte més negatiu que no pas aquesta operació de descapitalització del país. Per tant, pensa que n'haurien d'aprendre. Creu que estan més a prop que mai de la independència de Catalunya. Diu que la constatació de l'operació tan lamentable que va portar a terme l'Estat, amb un cap d'estat al qual li paguen tots el sou, demostra que utilitzar la violència i aquestes operacions maldestres de manipulació de l'economia porta a la conclusió que la independència arribarà, abans o després, de manera sòlida.

En aquest sentit, diu que els constitucionalistes, unionistes o gent que està a favor de l'Estat espanyol prenguin nota que Espanya, si vol tirar endavant, haurà de canviar molt la seva manera de fer economia, perquè en un món global no es pot viure de reguladors ni d'empreses que especulin.

La Sra. BARCELÓ li diu al Sr. Coronas que la ingenuïtat és pensar que es poden saltar les lleis i ser impunes.

Demana que deixin de parlar de conspiracions perquè no hi ha cap conspiració. Constata que els independentistes van ser els que van donar un cop a la democràcia i es van carregar la seguretat jurídica, que és imprescindible per al desenvolupament de l'economia. Destaca que el que no ajuda és la incertesa, la confusió, la inestabilitat, etc.

Repeteix que en política un es pot situar en dues realitats: la del món de les fantasies i la república imaginària de Waterloo, o la realitat de treballar per allò que els uneix i que és primordial per a la vida dels ciutadans catalans. Demana que treballin i parlin d'infraestructures,

de dependència, de llistes d'espera, de sanitat, d'educació, i que deixin l'espiral de la irrealitat i tornin a la realitat.

El Sr. CORONAS ironitza sobre el fet que hi ha tanta incertesa econòmica que, segons VIA Empresa, el 2017 van arribar inversions d'empreses estrangeres per valor de 241 milions d'euros, la xifra més alta de la història, i diu que el 2018 apunta a rècord. Comenta que, de fet, el 2017 hi havia 8.642 empreses estrangeres establertes a Catalunya, un 22% més que el 2016. No sap, doncs, on és la incertesa. Destaca que la incertesa està en aquells que extorsionen, pressionen i amenacen empresaris de Catalunya per tal que marxin, perquè, si no, es quedaran sense els fons de les empreses públiques de l'Estat espanyol. Diu que aquesta és la realitat.

Pel que fa a Matrix o no Matrix i la república imaginària de Waterloo, constata que hi ha una realitat que està al carrer, i és que de moment ja s'ha demostrat que són més de 2 milions de persones les que volen la independència, però que són moltes més les que volen viure en una república democràtica.

Per tant, diu que poden defugir tant com vulguin d'aquesta realitat, però reitera que la realitat és aquesta.

La Sra. BALLARÍN troba que és hipòcrita que el govern de la Generalitat dos dies abans, al Parlament de Catalunya, rebutgés la presentació de l'informe elaborat per la Direcció d'Indústria i Acció i que en aquesta sessió presentin aquesta proposició que comença per denunciar fets suposats i no comprovats –«operació d'estat en què s'hauria pressionat», «pressions que haurien consistit».

Demana, doncs, que, primer, s'aclareixin els fets i diu que després ja es denunciarà el que calgui i a qui calgui. Afegeix que si s'ha de denunciar el Govern del PP és evident que al PSC no li tremolarà la mà, ja que, de fet, els van fer fora del Govern. Per tant, insisteix que primer fets i que després es passi al que calgui.

Demana que no es culpin les empreses d'aquest èxode i que cedeixin a les pressions. Indica que les empreses, en tot aquest procés, van ser les víctimes, i pensa que no se les pot culpabilitzar de prendre les decisions que van considerar que eren les més adequades per als interessos dels seus socis i treballadors per tal d'exercir la seva responsabilitat.

Pel que fa a l'economia, les empreses, la generació de riquesa i l'ocupació, manifesta que el seu Grup sempre donarà suport a les iniciatives que serveixen per atraure inversions de capital i talent, per enfortir el teixit productiu de la ciutat i per generar riquesa i ocupació de qualitat tant en el present com en el futur. Troba evident que aquesta proposició que es presenta en la sessió no va en aquesta línia propositiva ni de construcció, sinó a mirar el passat, un passat que tant de bo puguin començar a oblidar, de manera que puguin bastir ponts perquè tots es posin a treballar pel futur.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ constata que fins ara en la política municipal barcelonina d'aquest mandat es parlava de l'«efecto llamada» derivat de les conseqüències de l'equivocada política de l'alcaldeessa Ada Colau en matèria de seguretat i de lluita contra la delinqüència i l'incivisme. Diu que a partir d'ara hauran de començar a parlar que hi ha un altre efecte a la ciutat de Barcelona, a part de l'«efecto llamada», que és l'efecte Crida, que promou que el PDeCAT vulgui ser a Barcelona el primer grup municipal del Sr. Puigdemont en el seu nou partit, la Crida. Indica que això els porta a radicalitzar encara més els seus missatges i les seves propostes, a arrodonir les seves mentides i el seu fals relat independentista i a augmentar els seus atacs. Diu que en això no hi trobaran el Partit Popular.

Troba evident, doncs, que en aquests moments es comença a constatar en la política municipal barcelonina l'efecte Crida per part del Grup Municipal Demòcrata. Demana, en tot cas, que primer s'aclareixin entre els independentistes, que després dissenyin la seva estratègia i que no

traslladin els seus conflictes a aquesta Comissió.

La Sra. ROVIRA expressa el seu vot favorable.

El Sr. PISARELLO diu que no és el primer cop que discuteixen aquest tema en una sessió, perquè ja ho havien fet en moltes sessions de la Comissió d'Economia i Hisenda. Comenta que la impressió és la mateixa. Com a responsable de qüestions econòmiques, des del govern, li consta que aquesta operació d'estat es va produir a través de mitjans informals i formals, perquè fins i tot hi va haver decrets i mesures normatives perquè això passés. Tanmateix, també li consta que no tot és com es planteja, és a dir, que no tot va ser producte d'aquesta pressió, sinó que hi va haver actuacions voluntàries per part de moltes empreses, de petites i mitjanes empreses. Comenta que això ho sap a través de Barcelona Activa. Creu, doncs, que el Govern de la Generalitat en aquell moment sí que coneixia que això es podia produir.

Constata que el 27 d'octubre és una data que institucionalment ni s'ha celebrat ni s'ha recordat, però diu que en aquesta sessió es porta aquesta proposició que intenta col·locar la responsabilitat només en un lloc. Tanmateix, està d'acord que la responsabilitat és asimètrica, perquè un estat té darrere els mitjans que té.

Pel que fa al que comentava el Sr. Coronas que van ser ingenus perquè van pensar que la resposta del Partit Popular seria democràtica, replica que tothom sabia què podia passar, i diu que molta gent ho està reconeixent ara. Manifesta que justament ara la regidora Rovira ho deia. Indica que es va prendre una iniciativa determinada, quan no hi havia cap alternativa econòmica sobre la taula que fos conseqüent amb el que s'estava fent en aquell moment al Parlament, per saber com generar un teixit alternatiu, quin és l'impacte que pot tenir en una economia si les petites i mitjanes empreses marxen, què passarà amb els petits proveïdors, etc. Constata que hi havia una retòrica mancada de realisme. Destaca que això en política implica assumir responsabilitats.

Per tant, considera que la mesura que es planteja en aquesta sessió tendeix a dissimular això, que això no va existir. Reconeix que hi ha una responsabilitat per part de l'Estat, però constata que no hi ha cap assumpció d'una responsabilitat, cosa que el seu Grup no comparteix.

Tanmateix, creu que, si hi ha una preocupació per la situació financera de Catalunya i per la situació de les empreses, caldria fer un esforç important per tenir uns pressupostos a l'altura de la situació que hi ha. Pensa que, a més, això és necessari perquè vegin com estan el Partit Popular i Ciutadans. Aclareix que no el Partit Popular del Sr. Fernández Díaz, que per ell és molt més assenyat que molts dels dirigents del PP quan parlen des de Madrid. Apunta que el Partit Popular de Casado està considerant colpista a tothom. Afegeix que els companys regidors de Ciutadans ho eren fins fa poc, tot i que ara ha sentit la Sra. Barceló, que normalment és assenyada, parlant com ho fa el Sr. Casado, de colpisme, etc. Opina que, davant d'aquesta situació, el millor que es pot fer perquè l'economia funcioni és continuar amb aquestes taules bilaterals que existeixen i que s'estan produint. Li recorda al Sr. Ciurana que la Generalitat està asseguda amb aquests partits que el Grup Municipal Demòcrata menysprea parlant en taules bilaterals. Per tant, pensa que és important que això continuï perquè es pugui arribar a solucions que, des del punt de vista financer, també siguin útils per a Catalunya.

El Sr. ARDANUY creu que cal posar l'accent en el que s'ha estat debatent en la sessió, és a dir, en la denúncia d'aquell que és més fort, del que té el poder de l'Estat a les mans i que l'utilitza de manera maldestra. Destaca una vegada més l'operació de l'«a por ellos» econòmic que va intentar l'Estat i que és d'una greu irresponsabilitat d'aquests que diuen que estan defensant d'alguna manera la Constitució. Considera que és una operació gravíssima, que per sort no va sortir bé.

En aquest sentit, considera que aquesta operació no pot quedar en l'oblit, sinó que s'ha de

denunciar i s'han de buscar els responsables d'aquestes accions, perquè va ser un atac cap al país, fos independentista o no, i es va utilitzar de manera lamentable. Per aquest motiu, pensa que és obvi que cal un vot favorable per denunciar aquesta operació que hi va haver des de l'Estat.

El Sr. CIURANA constata que en aquesta sessió els han anomenat miserables i hipòcrites. Creu que això demostra molt bé quin és el tarannà dels partits del 155.

Recorda que la Sra. Ballarín ha demanat que s'aclareixin els fets i que després ja es buscaran responsabilitats. Suposa, doncs, que el PSC donarà suport a totes les comissions d'investigació que al Parlament de Catalunya, al Congrés dels Diputats i lògicament davant les institucions europees es puguin plantejar. A més, convida la regidora socialista a presentar en la propera sessió una proposició conjunta en què el Partit Socialista i el Grup Municipal Demòcrata demanin aquesta comissió d'investigació.

Dona les gràcies als grups que els han donat suport. Aclareix que aquesta proposició volia parlar no dels efectes sobre l'economia, que ja s'ha vist que al cap i a la fi han estat bastant irrellevants, sinó de la intenció *torticera*, que dirien a Madrid, dels governs i dels poders de l'Estat en relació amb aquesta qüestió.

El Sr. PISARELLO aclareix que el vot del govern és una abstenció.

El Sr. Pisarello expressa l'abstenció de BnComú, el Sr. Ciurana expressa el vot favorable del Grup Municipal Demòcrata, la Sra. Barceló expressa el vot contrari de Cs, el Sr. Coronas expressa el vot favorable d'ERC, la Sra. Ballarín expressa el vot contrari del PSC, el Sr. Fernández Díaz expressa el vot contrari del PP, la Sra. Rovira expressa el vot favorable del PP, el Sr. Ardanuy expressa el seu vot favorable i el Sr. Puigcorbó expressa el seu vot favorable. S'APROVA.

No havent-hi altres assumptes per tractar, la Presidència aixeca la sessió a les 10 hores.